

அத்தியாயம் 7

அப்ருதானாம் பவேத் பர்தா

ஆதரவற்றோர்க்கு ஆதரவு

अमृतानां भवेद् भर्ता भृत्यानामन्वेषकः ।

உன்னுடைய பராமரிப்பின் கீழ் உள்ளோரை நீ மிகுந்த கவனத்துடன் பேணிப் போற்றுவாயாக. ஆதரவற்றோர் அனைவருக்கும் நீயே 'பர்த்தாவாய்', பரண்போஷணம் அளிப்பாயாக¹.

மஹாபாரதத்தின் சாந்தி பர்வத்தில் யுதிஷ்டிரருக்கு ராஜ தருமத்தை உபதேசிக்கும் பீஷ்மபிதாமஹர் தொடக்கத்திலேயே இவ்வாறு கட்டளையிடுகிறார். மீண்டும் அதே பர்வத்தில் ஒரு அத்தியாயத்திற்குப் பிறகு பிரமாவினால் வரையறுக்கப்பட்ட நீதி சாஸ்திரத்தை உபதேசிக்கையில் மற்றுமொரு முறை இதே கட்டளையைப் பிறப்பிக்கிறார்².

இவ்வாறு பீஷ்மபிதாமஹர் ராஜா யுதிஷ்டிரருக்கு ஒரு மாபெரும் கிருகஸ்தராய் விளங்க உபதேசிக்கிறார் போலும். தருமத்தை முறை தவறாமல் கடைப்பிடிக்கும் மன்னராய் விளங்க வேண்டுமெனில், ராஜா யுதிஷ்டிரர் தருமநிஷ்ட கிருகஸ்தரைப் போலவே அனைவரையும் பேணிப் போற்றும் பொறுப்பை ஏற்க வேண்டும். உண்மையில், பாரதீய பரம்பரையில் அரசனானவன் ஒரு மிகப் பெரும் குடும்பத்தை நிர்வகிக்கும் மாபெரும் கிருகஸ்தனாகவே கருதப்படுகிறான். ஒரு அரசனின் இப்பொறுப்பானது சாமானிய கிருகஸ்தனின் பொறுப்பை விட பன்மடங்கு கனம் பொருந்தியது என்பதில் துளியும் ஐயம்

¹ மஹாபாரதம் சாந்தி 57.19, ப. 4565

² மஹாபாரதம் சாந்தி 59.54, ப. 4573

ஆதரவற்றோர்க்கு ஆதரவு

இல்லை. அரசனும் ஒரு சாதாரண கிருகஸ்தனைப் போலவே தன் அருகில் உள்ள அனைத்து ஜீவன்களையும் மற்றும் தன்னை அண்டியுள்ளோர் அனைவரையும் பேணிப் போற்றக் கடமைப்பட்டவனாவான். தன் குடும்பத்தினர், தன்னைச் சார்ந்தோர் மற்றும் தன் இல்லத்திற்கு வருகை தரும் அதிதிகளைப் பொருத்தவரை ஓர் அரசன் சாமானிய கிருகஸ்தனே. நியமங்களைக் கடைப்பிடித்து வாழும் மற்ற கிருகஸ்தர்களைப் போலவே, அரசனும் இவர்கள் அனைவரையும் மிகுந்த கவனத்துடன் பேணிப் பராமரிக்க வேண்டும். ஆனால், இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, பீஷ்மபிதாமஹரின் ஆணைப்படி, தன் ராஜ்யத்தில் ஆதரவு அளிக்கவும் பராமரிக்கவும் யாரும் இல்லாத அனைவரையும் பேணிப் பாதுகாப்பது அரசனது கடமையாகும். இவ்வாறு அரசனின் பொறுப்பு தன் இல்லத்திலிருந்து தொடங்கி ராஜ்யம் முழுவதிலுமே விரிந்து பரந்த தன்மை கொண்டது. ராஜ்யத்தில் எங்கேனும் யாரேனும் கவனிப்பாரற்று இருந்தால் அவரைப் பேணிப் போற்றும் பொறுப்பு அரசனையே சாரும். ஓர் அரசனுக்கு ராஜ்யம் முழுமையும் அவனுடைய இல்லத்தைப் போன்றதேயாம். இம்மாபெரும் இல்லத்தின் தலைவனாய் விளங்கித் தன் ராஜ்யம் அனைத்தையும் கவனத்துடன் பேணிப் போற்றுவதே, பாரதப் பரம்பரையில், ஓர் அரசனின் முக்கிய தருமமாகக் கருதப்படுகிறது.

பாரதத்தின் பண்டைய நூல்களில் பசியுற்றோர் மற்றும் ஆதரவு அற்றோர் மீது ஓர் அரசனுக்குள்ள பொறுப்பைப் பற்றிய கட்டளைகள் மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்தப்படுகின்றன. ஒரு ராஜ்யத்தில் யாரேனும் பசிப்பிணியுடனோ, தம்மைப் பேணுவாரின்றியோ வருந்த நேர்ந்தால், அந்தத் தருமத்திற்குப் புறம்பான நிலையின் பாவத்தை அரசனே சுமக்க நேரிடும். மேலும் அரசனானவன் முதன்மையான மாபெரும் கிருகஸ்தனாகையால், சாமானிய கிருகஸ்தர்கள் அறியாமையினாலோ அல்லது இல்லாமையினாலோ மற்றவர்களுக்கு பரண்போஷணம் அளிக்காமல் தாம் மட்டும் உண்ணுவதால் விளையும் பாவத்தின் பங்கையும் அரசன் சுமக்க நேரிடும். ஏன் பாரதப் பரம்பரையின்படி இயற்கையின் சீற்றத்தால் விளையும் பசி பற்றாக் குறைக்கும் கூட அரசனே பொறுப்பாளியாவான்; மேலும், காலத்தின் விபரீதங்களால் நாட்டில் உண்டாகும் கேடுகளுக்கும் கூட அரசனே காரணம் ஆவான்.

ராஜதருமத்தை வருணிக்கும் தரும சாஸ்திரங்கள், அரசன் 'தண்டத்தையும் சத்திரத்தையும்', செங்கோலையும் வெண்கொற்றக்

ஆதரவற்றோர்க்கு ஆதரவு

குடையையும், சுமப்பவனாய் தன் கடமைகளை எவ்வாறு ஆற்ற வேண்டும் என்பது பற்றிய விதிமுறைகளை மிக விவரமாகக் கூறுகின்றன. ராஜ்யம் முழுவதும் வியாபித்துள்ள தன் மாபெரும் குடும்பத்திற்கு முறையான பராமரிப்பை அளிப்பதன் பொருட்டே அரசன் தண்டத்தையும் சத்திரத்தையும் சுமக்கிறான் என்று சாஸ்திரங்கள் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றன. அரசன் அவற்றை முறையுடன் பிரயோகித்துத் தன் எல்லைக்குட்படும் அனைத்து உயிர்களின் வாழ்க்கையையும் குறைவின்றி நடத்தி, இதன் மூலம் ஒரு மாபெரும் கிருகஸ்தனுக்குரிய பொறுப்புகளை நிறைவேற்றுவதே அவனது கடமையாகும். ஆபஸ்தம்ப தர்ம சூத்திரத்தில் ராஜதருமத்தைப் பற்றிய உபதேசத் தொடக்கத்தில் ஓர் அரசனை ஒரு பெரும் கிருகஸ்தனாக நிலைநிறுத்தும் விதிமுறை வழங்கப்பட்டுள்ளது.

ஆபஸ்தம்ப தர்ம சூத்திரம் கூறும் அரச நெறிமுறை

மற்ற தர்ம சாஸ்திரங்களைப் போலவே, ஆபஸ்தம்ப தர்ம சூத்திரத்திலும் வெவ்வேறு வருணங்களும், வெவ்வேறு ஆசிரமங்களும் பின்பற்ற வேண்டிய நித்திய நியமங்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. ஆபஸ்தம்ப தர்ம சூத்திரம் வெறும் ராஜதருமத்தைப் பற்றிய நூல் அல்ல. ராஜதருமத்தைப் பற்றிய விளக்கங்கள் இந்நூலின் இறுதிப் பகுதியில் உள்ளன. அனைத்து வருணங்களின் பொதுவான மற்றும் தனிப்பட்ட தருமங்களை உபதேசித்த பின்பு ஆபஸ்தம்பர் ராஜ தருமத்தை விளக்கத் தொடங்குகிறார்³:

व्याख्यातास्सर्व्वर्णानां साधारणवैशेषिका धर्मा राजस्तु विशेषाद्व्यायामः ।

ராஜதரும உபதேசத்தின் தொடக்கத்தில் ஆபஸ்தம்பர், அரசனுக்கு, முதலில் தெற்கு நோக்கி தலைநகரத்தையும், தலைநகரின் நடுவே தெற்கு நோக்கி தன்னுடைய சொந்த கிருகமான 'வேஷ்மத்தை'யும் ஸ்தாபித்துக் கொள்ளுமாறு உபதேசிக்கிறார். இதன் பிறகு தன் கிருகத்தை நாடி வரும் யாசகர் மற்றும் அதிதிகள் அனைவருக்கும் ஆதித்யம் அளிப்பதற்காக ஒரு பெரிய கிருகமான 'ஆவஸத'த்தை நிர்மாணித்துக் கொள்ளுமாறு கூறுகிறார். இறுதியில் பொது விவகாரங்களுக்கென ஒரு 'சபா' கிருகத்தை அமைக்குமாறு கூறுகிறார்.

³ ஆபஸ்தம்ப 2.25.1, ப. 283

ஆபஸ்தம்பர் கூறும் அரச நெறிமுறை

ஆபஸ்தம்பரின் கட்டளைப்படி இந்த மூன்று இல்லங்களையும் நிர்மாணித்த பின்னர் அரசன் இம்மூன்றிலுமே கிருஹ்யாக்னியைப் பிரதிஷ்டை செய்ய வேண்டும். ஆக இவ்வாறு மும்முறையில் கிருகஸ்தனாக ராஜ்ய பரிபாலனத்தில் ஈடுபட வேண்டும். இது பற்றிய சூத்திரத்தின் வரிகள்⁴ :

सर्वेष्वेवाऽजस्रा अग्रयस्युः ॥

வேஷ்மம், ஆவஸதம் மற்றும் சபை ஆகிய மூன்று கிருகங்களிலும் அழியாது எரியும் அக்னி ஜொலித்திருக்கட்டும்.

अग्निपूजा च नित्या यथा गृहमेधे ॥

கிருகஸ்தனுக்கென நியமிக்கப்பட்ட விதிமுறைப்படியே இம் மூன்று அக்னிகளுக்கும் நித்திய பூஜை செய்யப்பட வேண்டும்.

आवसथे श्रोत्रियावराध्यनितिथीन् वासयेत् ॥

ஆவஸதத்தில் கரோத்திரியர்களுக்கும், அதாவது, வேத வித்தகர்களுக்கும், மற்ற அனைத்து அதிதிகளுக்கும் உறைவிடம் அளிக்கப்படவேண்டும்.

तेषां यथागुणमावसथाः शय्याऽन्नपानं च विदेयम् ॥

ஆவஸதத்தில் உறையும் அதிதிகளுக்கு அவர்தம் குணங்களுக்கு ஏற்றவாறு முறையான உறங்குமிடமும் மற்றும் அன்னபானங்களும் அளிக்கப்பட வேண்டும்.

गुरूनमात्यांश्च नातिजीवेत् ॥

அரசனானவன் ஒருபொழுதும் குரவர் மற்றும் அமைச்சரை விடவும் உயர்தர ஜீவனத்தை மேற்கொள்ளுதல் தகாது. அவர்களை விட சிறந்த போஜனத்தையோ ஆடைகள் முதலானவற்றையோ ஒருபொழுதும் அனுபவிக்கக் கூடாது.

न चास्य विषये भ्रुधा रोगेण हिमातपाभ्यां वाऽवसीदेदभावादबुद्धिपूर्वं वा कश्चित् ॥

இவன் ராஜ்யத்தில் பசி, நோய், கரும் குளிர், வெப்பம் ஆகியவற்றால் எவரும் வருந்தக் கூடாது. ராஜ்யத்தில் பொதுவான பற்றாக்குறையின் காரணத்தாலோ அல்லது குறிப்பாக ஒருவருக்கு

⁴ஆபஸ்தம்ப 2.25.6-11, ப. 284

ஆதரவற்றோர்க்கு ஆதரவு

அளிக்கப்பட்ட தண்டனை போன்றவற்றாலோ யாரும் இத்தகைய பசி, நோய், குளிர், வெப்பம் போன்ற துன்பங்களால் வருந்தக் கூடாது.

இவ்வாறு ஆபஸ்தம்பரும் பீஷ்மபிதாமஹரைப் போலவே அரசனை ஒரு மாபெரும் கிருகஸ்தனாகக் கருதுகிறார் என்பது வெளிப்படையானது. ஆபஸ்தம்பரின் இந்த மாபெரும் கிருகஸ்தனுக்குரிய கோட்பாடுகள் ஒரு சாமானிய கிருகஸ்தன் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய கோட்பாடுகளை விட மிகவும் கடுமையானவை. ஒரு அரசன் பாதுகாக்க வேண்டியது ஒரு கிருகத்தை அல்ல; அவன் மூன்று கிருஹ்யாக்னிகளைப் பாதுகாத்து மூன்று கிருகங்களின் பரண்போஷணப் பொறுப்பை ஏற்க வேண்டும். அரசன் தன்னுடைய கிருகமான வேஷ்மம், தன்னுடைய அதிதிகளைப் பேணும் உறைவிடமான ஆவஸ்தம் மற்றும் பொதுப்பணிகளுக்கான கிருகமாய் விளங்கும் சபா ஆகிய இம்மூன்று கிருகங்களையும் நிர்வகிக்க வேண்டும். இத்தகைய பெரும் கிருகஸ்தனுடைய பொறுப்பைச் சுமக்கும் அவ்வரசன் எளிமையான வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளாதலே முறையாகும். அவ்வரசன் தன்னுடைய குரவர்கள் மற்றும் அமைச்சர்களை விடவும் சிறப்பான உணவும் உடையும் அனுபவித்து ஆடம்பரங்களில் ஈடுபடுதல் அவனுக்குப் பெருமை சேர்க்காது. இத்தகையதொரு மாபெரும் கிருகஸ்தனுக்கு எப்பொழுதும் எளிய வாழ்வை மேற்கொள்ளாதல், மிகுந்த கவனத்துடன் தன் ராஜ்யம் முழுவதையும் பராமரித்தல், ராஜ்யத்தில் எப்பொழுதும் எங்கும் யாரும் பசி தாகத்தால் வருந்தாதபடி ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்தல், மற்றும் அனைவரும் நோய் நொடிகளிலிருந்து விடுபெற்றிருத்தல், யாரும் கடும் குளிராலோ, வெப்பத்தாலோ வருந்தாதிருத்தல், ஆகியவற்றை உறுதி செய்தல், இவை மாபெரும் கிருகஸ்தனான அரசனின் கடமைகளாகும்.

மஹாபாரதத்தில் மாபெரும் கிருகஸ்தர் ராஜா யுதிஷ்டிரர்

வனவாசத்தில் யுதிஷ்டிரரின் சோகம்

மஹாபாரதத்தில் முன்மாதிரியான அரசராய் விளங்குபவர் ராஜா யுதிஷ்டிரரே. யுதிஷ்டிரருக்கோ அரசர்களுக்கு உரித்தான அதிகார வைபவங்கள் மற்றும் ஆடம்பரங்களில் துளியும் நாட்டம் இருக்க

மஹாபாரதத்தில் மாபெரும் கிருகஸ்தர் ராஜா யுதிஷ்டிரர்

வில்லை. ராஜா யுதிஷ்டிரர் ராஜ்யத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட வராய் வனவாசத்தில் கழித்த அந்த நீண்ட காலத்தில் அரசர்க்குரிய அதிகார வைபவங்களை இழந்திருந்த நிலையைப் பற்றி ஒருகாலும், சிறிதும் வருத்தப்படவில்லை. உண்மையில், மஹாபாரத யுத்தத்தில் வெற்றி பெற்று, இழந்திருந்த அதிகாரத்தை மீண்டும் அடைந்த போதும் கூட அரியணை ஏறுவதில் அவருக்கு நாட்டம் இருக்க வில்லை. அளவிலாத தைரியசாலியான திரௌபதி மற்றும் நீண்ட வனவாசத்திலிருந்தும் கடும் யுத்தத்தின் துன்பங்களிலிருந்தும் மீண்டு வந்த பாண்டவ சகோதரர்கள், பிதாமஹர் பீஷ்மர், கருணை உள்ளம் கொண்ட பல மஹரிஷிகள் மற்றும் சாக்ஷாத் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் உள்பட அனைவரும் தொடர்ந்து வற்புறுத்திய பிறகே யுதிஷ்டிரர் அரியணை ஏற இணங்குகிறார்.

இவ்வாறு பற்று அற்றவராய் விளங்கிய ராஜா யுதிஷ்டிரரைப் போன்ற அரசரால் கூட மற்றவர்களுக்கு, முக்கியமாக தன்னையே சார்ந்துள்ள தன் பிரத்யயர்களையும், தன்னுடன் தொடர்ந்து வருவோர்களையும் பேணிப் போற்ற வேண்டிய ஒரு கிருகஸ்தனுடைய பொறுப்பைப் புறக்கணிக்க இயலாது. இவ்வாறு வனவாசத்தின் தொடக்கத்திலேயே நாம் யுதிஷ்டிரரைத் தம் பொருளற்ற வெறுமை நிலையை நினைத்து மிக வருத்தம் கொண்டவராய்க் காண்கிறோம். மஹாபாரதத்தில் ராஜா யுதிஷ்டிரர் தாம் ராஜ்யத்தை இழந்ததை நினைத்து வருத்தத்தை வெளிப்படுத்துவது பெரும்பாலும் இந்த ஒரு கட்டத்திலேயே என்று கூறலாம். அவருடைய துக்கம் அரசருக்குரிய அதிகார வைபவங்களையும் பொருட்செல்வத்தையும் இழந்ததைப் பற்றியதல்ல; ஆனால், மற்றவர்களைப் பேணிப் போற்றுவதற்கு வேண்டிய முறையான சாதனங்கள் அற்ற தம் நிலையைப் பற்றியதே. அச்சமயத்தில், யுதிஷ்டிரரைத் தேற்றும் வகையில் ரிஷி ஷௌனகரும், மற்றும் யுதிஷ்டிரரை வனத்தில் பின் தொடர்ந்த ஏனைய விப்ரர்களும், யுதிஷ்டிரருக்கு இவ்வுலகில் பௌதிக பொருட்செல்வத்தின் சாரமற்ற தன்மையை எடுத்துரைக்கின்றனர். அப்போது யுதிஷ்டிரர், தாம் மோக வசத்தால் பொருட் செல்வத்திற்கு ஏங்கவில்லை என்பதையும் மற்ற வர்களுக்கு உணவும் வசதிகளும் அளிக்க வேண்டிய கிருகஸ்தனின் பொறுப்பை நிறைவேற்றுவதற்காகவே அப்பொருட் செல்வத்தை விரும்புவதாகவும் கூறுகிறார்⁵ :

⁵ மஹாபாரதம் வன 2.51, ப. 952

ஆதரவற்றோர்க்கு ஆதரவு

नार्थोपभोगलिप्सार्थमियमर्थेप्सुता मम ।

भरणार्थं तु विप्राणां ब्रह्मन् काङ्क्षे न लोभतः ॥

பிரமரிஷி ஷௌனகரே! எனக்குள் இப்பொருட் செல்வத்தை அடைவதற்கான ஆசை எழுந்ததன் காரணம், என்னுடைய இன்ப நுகர்வுக்கான ஏக்கத்தினால் அல்ல. நான் இந்தப் பொருளாசை கொண்டுள்ளது விப்ரர்களைப் பேணிப் போற்றுவதற்காகவே. இப்பொருளாசை என் பேராசையினால் விளைந்தது அல்ல.

மேலும் யுதிஷ்டிரர் இவ்வாறு கேட்கிறார்⁶:

कथं ह्यस्मद्विधो ब्रह्मन् वर्तमानो गृहाश्रमे ।

भरणं पालनं चापि न कुर्यादनुयायिनाम् ॥

பிரமரிஷிகளே, கிருகஸ்தாசிரம நியமத்திற்குக் கட்டுப்பட்டுள்ள என்னைப் போன்ற ஒருவனால், என்னைப் பின்பற்றுவோரைப் பேணிப் போற்றாமல் எவ்வாறு இருக்க முடியும்?

பிறகு யுதிஷ்டிரர் ஒரு அரசன் ஆற்ற வேண்டிய கிருகஸ்தனுடைய கடமைகளை வருணிக்கத் தொடங்குகிறார். அவருடைய இந்த வருணனை மனு விதித்துள்ள சாதாரண கிருகஸ்தனுக்குரிய நியமங்களையே பெரும்பாலும் ஒத்திருக்கின்றன. உண்மையில் யுதிஷ்டிரர் இங்கு பஞ்சமகாயக்ஞ நியமங்களில் நாம் கண்ட மனுவின் மொழிகளையே எதிரொலிப்பதைக் காணலாம். யுதிஷ்டிரர் கூறுவதாவது⁷:

संविभागो हि भूतानां सर्वेषामेव दृश्यते ।

तथैवापचमानेभ्यः प्रदेयं गृहमेधिना ॥

எல்லா உணவுப் பதார்த்தங்களிலும் பூதங்கள் அனைத்திற்கும் ஒரு பங்கு உண்டு. இது எங்கும் காணக் கூடியதே. எனவே ஒரு கிருகஸ்தன், தனக்காகச் சமைக்காத அனைத்து பூதங்களுக்கும் உணவில் முறையான பங்களிக்க வேண்டும்.

तृणानि भूमिरुदकं वाक् चतुर्थी च सूनृता ।

सतामेतानि गेहेषु नोच्छिद्यन्ते कदाचन ॥

⁶ மஹாபாரதம் வன 2.52, ப. 952

⁷ மஹாபாரதம் வன 2.53-55, ப. 952

மஹாபாரதத்தில் மாபெரும் கிருகஸ்தர் ராஜா யுதிஷ்டிரர்

அமருவதற்கு இடமும், உறங்குவதற்கு வைக்கோல் படுக்கையும், நீரும், இதமளிக்கும் இன்சொல்லும் இவை நான்கும் நல்லோர் இல்லத்தில் ஒருபோதும் குறைவுறாது.

देयमार्तस्य शयनं स्थितश्रान्तस्य चासनम् ।

तृषितस्य च पानीयं क्षुधितस्य च भोजनम् ॥

நோயுற்றோருக்கு படுக்கையும், களைப்புற்றோருக்கு ஆசனமும், தாகத்திற்கு நீரும், பசிக்கு உணவும் இவை எப்போதும் எல்லோருக்கும் அளிக்கப்பட வேண்டும்.

இவ்வாறு ஒரு கிருகஸ்தன் மற்ற அனைவரையும் முக்கியமாக அதிகிகளையும் தன்னைச் சார்ந்தோரையும் முறையாகப் பேணிப் போற்ற வேண்டிய பொறுப்பைப் பற்றி யுதிஷ்டிரர் பல சுலோகங்களில் எடுத்துரைக்கிறார். இறுதியில் அவர் ரிஷி ஷௌனகரிடம், மற்றவரைப் பேணிப் போற்றுவதே ஒரு கிருகஸ்தன் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய இன்றியமையாத தருமமாய் விளங்குகிறது; இவ்வாறு இருக்கையில் இந்த உயர்வான தருமத்தைப் புறக்கணிக்கும்படி ஷௌனகர் எவ்வாறு உபதேசிக்க முடியும் என்று கேட்கிறார்⁸:

एवं यो वर्तते वृत्तिं वर्तमानो गृहाश्रमे ।

तस्य धर्म परं प्राहुः कथं वा विप्र मन्यसे ॥

விப்ரரே! யார் கிருகஸ்தாசிரமத்தில் நிலைகொண்டு தம்மைச் சுற்றியுள்ளோரைப் பேணிப் போற்றும் கடமையை ஆற்றுகிறாரோ அவருக்கு உத்தமமான தருமத்தின் பலன் கிட்டும் என சொல்லப்படுகிறது. இவ்விஷயத்தில் தங்கள் கருத்து யாது?

யுதிஷ்டிரரோ தம்மைப் பின்பற்றுவோரைப் பேணும் பொறுப்பிலிருந்து எந்தவொரு நிலையிலும் பிறழ்ச்சித்தமாக இருக்கவில்லை. இக்கடமையைப் போற்றிக் கடைப்பிடிக்க முறையான சாதனங்களைப் பெற அவர் தீவிர விருப்பம் கொண்டிருந்தபடியால், இதன் பொருட்டு ஆழ்ந்த கவலையில் மூழ்கினார். இறுதியில் அவருடைய குல புரோகிதரான தெளம்யர் அவரைச் சூரிய பகவானிடம் ஆசிரயம் பெறுமாறு கூறுகிறார்: 'படைப்பின் தொடக்கத்தில், ஜீவராசிகள்

⁸ மஹாபாரதம் வன 2.63, ப. 953

ஆதரவற்றோர்க்கு ஆதரவு

அனைத்தும் பசியினால் பீடிக்கப்பட்டிருந்த போது, சூரியனே தன்னுடைய கதிர்களைக் கொண்டு ஜல ரூபமான ரசத்தை ஈர்த்துப் பின் மீண்டும் பூமியின் மீதே அதனைச் சிதறித் தெளித்தார். சூரியனின் இந்த உபகாரத்தினாலேயே பூமியில் உழவு சாத்தியமானது; அன்னம் உற்பத்தியானது. இவ்வாறு எல்லா ஜீவராசிகளின் உயிரையும் பாதுகாக்கும் சூரிய பகவான் எல்லாவற்றிற்கும் தந்தையைப் போன்றவர். இவ்வெல்லாவற்றின் உயிர்களையும் தாங்கும் அன்னமானது சூரியனின் ரூபமே. எனவே யுதிஷ்டிரர் அந்தச் சூரிய பகவானை உபாசனை செய்ய வேண்டும். 'ரிஷி தெளம்யரின் உபதேசமாவது⁹ :

एवं भानुमयं ह्यत्र भूतानां प्राणधारणम् ।

पितृषु सर्वभूतानां तस्मात् तं शरणं ब्रज ॥

அனைத்து ஜீவராசிகளின் உயிரையும் தாங்கும் அன்னமானது சூரியனின் வடிவமாக உள்ளது. அந்த அன்னம் சூரியனிலிருந்தே உற்பத்தி ஆகின்றது. இவ்வாறு சூரிய பகவான் அனைத்து உயிர்களுக்கும் தந்தையைப் போன்று விளங்குகிறார். எனவே, அந்த சூரிய பகவானிடம் சரண அடைவாயாக.

சூரியன் அன்னத்தின் சிருஷ்டிகர்த்தாவாதலால் அன்னம் அனைத்தும் சூரியமயமானது எனும் கருத்து பாரதத்தின் பண்டைய இலக்கியத்தில் பல இடங்களில் காணப்படுகிறது. முன்னமே நாம் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அன்னம் சூரியனிலிருந்து உண்டாகிறது என்ற சித்தாந்தத்தை விளக்குவதைக் கண்டோம். அடுத்த அத்தியாயத்தில் நாம் உபநிஷத்துகள் இதே உபதேசத்தை வழங்குவதைக் காண்போம். தற்போது யுதிஷ்டிரரின் வனவாசக் கதையைத் தொடர்வோம்.

தன்னைச் சார்ந்துள்ளோரைப் பேணிப் போற்றுவதற்கான முறையான சாதனங்களைத் திரட்டுவதைப் பற்றிக் கவலை கொண்டிருந்த யுதிஷ்டிரர், ரிஷி தெளம்யரின் ஆலோசனைக்குச் செவி சாய்த்து மிகக் கடும்தவத்தை மேற்கொண்டு சூரிய பகவானை உபாசிக்கத் தொடங்கினார். யுதிஷ்டிரரின் கடும்தவத்தாலும் உபாசனையாலும் உள்ளம் குளிர்ந்த சூரிய பகவான் யுதிஷ்டிரரின் முன்தோன்றி அவருக்கு அக்ஷய பாத்திரம் ஒன்றை வழங்கினார். திரௌபதி அப்பாத்திரத்திலிருந்து

⁹ மஹாபாரதம் வன 3.9, ப. 955

மஹாபாரதத்தில் மாபெரும் கிருகஸ்தர் ராஜா யுதிஷ்டிரர்

அன்னம் பரிமாறிக் கொண்டிருக்கும்ளவும் அன்னம் குறைவின்றி அதில் நிறைந்த வண்ணமிருக்கும். ஒவ்வொரு நாளும் அனைவருக்கும் போஜனம் அளித்து திரௌபதி தானும் போஜனம் செய்த பிறகே அப்பாத்திரத்தில் உணவு தீரும் என்று வரமளித்தார்.

இவ்விதமாய் அக்ஷயபாத்திரத்தைப் பெற்று அதன் சக்தியால் தம் பிருத்யர்கள், தம்மைப் பின்தொடர்வோர் மற்றும் தம்மை நாடி வரும் அதிதிகள் மற்றும் அப்யாகதர்கள் முதற்கொண்டு அனைவரையும் முறையாகப் பேணிப் போற்றும் திறமையை அடைந்த பிறகே யுதிஷ்டிரர் தம் கவலையை விடுத்து மன நிம்மதியுடன் வனவாச வாழ்க்கையில் நிலைகொண்டார். அவர் அரசருக்குரிய அதிகார வைபவங்களைத் துறந்ததைப் பற்றி ஒருகாலும் சிறிதும் வருத்தம் கொள்ளவில்லை. ஆயினும், நியாயத்தையே அனுசரிக்கும் அரசராகையால், தம் மீதுள்ள ஒரு பெரும் கிருகஸ்தனுடைய பொறுப்பைத் தட்டிக் கழிக்க அவரது சித்தம் ஒருபோதும் இடம் தரவில்லை. தம்முடைய பன்னிரண்டு ஆண்டு கால வனவாசம் முழுவதும் அவர் ஒரு மாபெரும் கிருகஸ்தராகவே திகழ்ந்ததாகத் தெரிய வருகிறது. வனவாசத்திற்குப் பிறகு பாண்டவர்கள் விராட மன்னரை அண்டி யிருப்பவர்களாய் மாறிய பிறகே ராஜா யுதிஷ்டிரர் மாபெரும் கிருகஸ்தருடைய பொறுப்பிலிருந்து விடுபட்டார் போலும்.

இந்திரபிரஸ்தத்தின் மாபெரும் கிருகஸ்தர்

வன பர்வத்தின் பிற்பகுதியில் திரௌபதி ஸத்யபாமையின் உரையாடல் இடம் பெற்றுள்ளது. பொருளாழம் மிகுந்த இந்த உரையாடலின் சில அம்சங்களை நாம் முந்தைய அத்தியாயத்தில் கண்டோம். அங்குத் திரௌபதி ஸத்யபாமையிடம் தான் வனத்திலும் கூட கிருகஸ்தரின் நியமமான வாழ்க்கையைக் கடைப்பிடித்தது பற்றியும், தான் உணவு உட்கொள்ளும் முன்பு பிருத்யர்களுக்கும் அதிதிகளுக்கும் விதிமுறை தவறாது போஜனம் அளித்தது பற்றியும் தினந்தோறும் கிருகஸ்தர்களின் நித்திய கருமங்களான ஸ்ரார்த்தம், பிக்ஷை, பலி முதலானவற்றை நிறைவேற்றியது பற்றியும் எடுத்துரைக்கிறாள். மேலும், அவள் யுதிஷ்டிரர் இந்திரபிரஸ்தத்தின் அரியணையில் வீற்றிருந்து மாபெரும் கிருகஸ்தராய் திகழ்ந்த நாட்களையும் நினைவுகூர்கிறாள். அங்கு ஆயிரக்கணக்கான பிராமணர்கள், ஸ்நாதகர்கள் மற்றும் யதிகள் ஆதரவும் போஜனமும் பெற்று வந்தது பற்றியும் இந்திரபிரஸ்

ஆதரவற்றோர்க்கு ஆதரவு

தத்தில் அவர்களுடைய மிகப் பெரிய கிருகத்தின் வாயிலில் இரவிலும் பகலிலும் வருகை தரும் எண்ணற்ற அதிதிகளுக்கு ஆதரவளித்து உபசாரம் செய்வதற்காக அலங்காரம் பூண்ட நூறாயிரக்கணக்கான பெண்கள் கைகளில் உணவுக் கலன்களை ஏந்தியவாறு எப்பொழுதும் உணவளிக்கக் காத்திருந்தது பற்றியும் வருணிக்கிறாள் ¹⁰.

திரௌபதி அரசனின் கிருகஸ்தனுக்குரிய கடமைகளைப் பற்றி மட்டுமன்றி அரசர்க்குரிய அதிகார வைபவங்களைப் பற்றியும் ஆர்வமும் கவலையும் கொண்டிருந்தாள். உண்மையில் மஹாபாரதத்தின் முக்கிய பாத்திரங்களுள் திரௌபதியும் ஸ்ரீகிருஷ்ணரும் மட்டுமே முறையான அரசு வன்மையைப் பெற்று அதனைத் தகுந்த முறையில் பிரயோகிப்பதைப் பற்றி எவ்வித சந்தேகமும் இல்லாதவர்களாக விளங்குகிறார்கள். இந்திரபிரஸ்தத்தில் தான் கழித்த நாட்களை நினைவுகூரும் திரௌபதி தன் இல்லறத்தின் விஷயங்களைப் பற்றி மட்டுமன்றி, இந்திரபிரஸ்தத்திற்கு வருகை தந்து ராஜா யுதிஷ்டிரரின் காலடியில் அமரும் ஆயிரக்கணக்கான பராக்கிரமசாலியான அரசர்களைப் பற்றியும், அறிவாளியும் மிகுந்த பலசாலியுமான யுதிஷ்டிரர் இந்திரபிரஸ்தத்திலிருந்து யாத்திரைக்குக் கிளம்பிய போதெல்லாம் அவரைப் பின்தொடரும் நூறாயிரக்கணக்கான குதிரைகள் மற்றும் யானைகளைப் பற்றியும் பெருமையுடன் கூறுகிறாள். இந்திரபிரஸ்தத்தின் சக்கரவர்த்தி மஹாராஜர் யுதிஷ்டிரரின் அளவற்ற பலத்தையும் வைபவத்தையும் திரௌபதி தன் வனவாசத்தின் போது மற்றும்மோர் இடத்தில் குறிப்பிடுகிறாள். விராட பர்வத்தில், விராட ராஜ்யத்தின் பலசாலியான ஆனால் காமுகனுமான சேனாதிபதி கீசகனின் முறையற்ற செயலைப் பழி வாங்கும் பொருட்டு பீமசேனனைத் தூண்டி விடும் போது திரௌபதி இந்திரபிரஸ்தத்தில் அரசாண்டபோது பாண்டவர்களிடம் இருந்த அதிகார வைபவங்களைப் பற்றி அவனுக்கு நினைவுபடுத்துகிறாள் ¹¹.

எனினும் திரௌபதியின் இனிய நினைவுகளோ இந்திரபிரஸ்தத்தின் மாபெரும் இல்லறத்தின் மீதே லயித்திருந்தன. அங்கு இரவும் பகலும் அதிதிகளும், அப்யாகதர்களும் வருகை தந்த வண்ணம் இருந்தனர். அவர்கள் அனைவருக்கும் உணவு எப்போதும் ஆயத்தமாக இருந்தது. அந்த கிருகத்தின் வாயிலுக்கு வருகை தரும் வித்து

¹⁰ மஹாபாரதம் வன 233, ப. 1618-22

¹¹ மஹாபாரதம் விராட 18, ப. 1896-99

மஹாபாரதத்தில் மாபெரும் கிருகஸ்தர் ராஜா யுதிஷ்டிரர்

வான்கள், யதிகள், சன்னியாசிகளுக்கு மட்டுமல்லாமல், வயோதிகர்கள், பாலகர்கள், நோயாளிகள் மற்றும் தன்னைப் பேணுவாரின்றி புகலிடம் நாடி வரும் யாவருக்கும் அவ்விடத்தில் உணவும் உறைவிடமும் அளிக்கப்பட்டன. ஸத்யபாமைக்குத் தன் அன்றாட வாழ்க்கையின் சங்கதிகளை விவரிக்கையில் திரௌபதி தன் கிருகத்திற்கு வருகை தருவோர் அனைவருக்கும் ஆதரவும் உணவும் அளித்ததையே முக்கியமாக நினைவுகூர்கிறாள். அந்த கிருகத்தின் மாபெரும் கிருகஸ்தரும் சக்கரவர்த்தியுமான ராஜா யுதிஷ்டிரரின் அதிகார வைபவங்களைப் பற்றிய அவளது வருணனை இடையில் எழுந்த ஒரு குறிப்பாகவே தென்படுகிறது.

குந்தியின் வற்புறுத்தல்

மஹாபாரதத்தில் மேலும் இதற்குப் பிறகு உத்யோக பர்வத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் யுத்தத்தைத் தவிர்க்க மற்றுமொரு முறை முயற்சி செய்யும் பொருட்டு ஹஸ்தினாபுரத்தை அடைகிறார். அச்சமயத்தில் குந்தி ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் மூலமாக யுதிஷ்டிரருக்கு ஒரு தூது அனுப்புகிறார். கூஷ்த்திரியர்க்கு உரிய முறையில் வீரத்துடன் தம் ராஜ்யத்தை மீண்டும் அடைவதே யுதிஷ்டிரருக்குப் பெருமை அளிக்கக் கூடியது என்று குந்தி கூறுகிறார். எந்த நிலையிலும் அமைதியை நாடும் யுதிஷ்டிரரின் போக்கு எந்தவிதமான யுக்திக்கும் ஒவ்வாதது; மேலும், அவர் தம் பெரியோர்களிடமிருந்து உபதேசமாய் பெற்ற ராஜ தருமத்திற்கும் முரணானது என்பதை யுதிஷ்டிரருக்குத் தெளிவுபடுத்துமாறு குந்தி ஸ்ரீகிருஷ்ணரிடம் கூறுகிறார். இவ்வாறு யுதிஷ்டிரரை யுத்தத்தை மேற்கொள்ளத் தூண்டுபவராகவே குந்தி காணப்படுகிறார்.

யுதிஷ்டிரர் ராஜ்யத்தை வெற்றி கொண்டு நாட்டு மக்கள் அனைவரையும் பேணிப் போற்றும் பொறுப்பை முறையாக நிறைவேற்றும் பொருட்டே இம்மாபெரும் யுத்தத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று குந்தி கூறுகிறார். யுதிஷ்டிரர் மாபெரும் கிருகஸ்தரின் கடமையை ஆற்றக் கூடியவராகவும், கிருகஸ்தருக்குரிய நியதியான யக்ஞங்களை மேற்கொண்டு, தம்மை எதிர்நோக்கியிருக்கும் நாட்டை முறையாகப் பேணுபவராகவும் விளங்க வேண்டும் என்பதற்காகவே குந்தி அவரை யுத்தம் புரியும்படி தூண்டுகிறார். ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் மூலம் யுதிஷ்டிரருக்கு குந்தி அனுப்பிய தூதாவது ¹²:

¹² மஹாபாரதம் உத்யோக 132.23-28, ப. 2397

ஆதரவற்றோர்க்கு ஆதரவு

न ह्येतामाशिषं पाण्डुर्न चाहं न पितामहः ।
 प्रयुक्तवन्तः पूर्वं ते यया चरसि मेधया ।
 यज्ञो दानं तपः शौर्यं प्रज्ञा संतानमेव च ।
 माहात्म्यं बलमोजश्च नित्यमाशंसितं मया ।
 नित्यं स्वाहा स्वधा नित्यं द्युर्मानुषदेवताः ।
 दीर्घमायुर्धनं पुत्रान् सम्यगाराधिताः शुभाः ।
 पुत्रेष्वज्ञासते नित्यं पितरो दैवतानि च ।
 दानमध्ययनं यज्ञं प्रजानां परिपालनम् ।
 एतद् धर्म्यमधर्म्यं वा जन्मनैवाभ्यजायथाः ।
 ते तु वैद्याः कुले जाता अवृत्त्या तात पीडिताः ।
 यत्र दानपतिं शूरं क्षुधिताः पृथिवीचराः ।
 प्राप्य तुष्टाः प्रतिष्ठन्ते धर्मः कोऽभ्यधिकस्ततः ॥

உன்னுடைய பிதாவான பாண்டுலோ அல்லது பிதாமஹர் பீஷ்மரோ அல்லது நானோ உனக்கு ஒருகாலும் நீ இப்பொழுது மேற்கொண்டுள்ள பாதையில் செல்ல ஆசி அளித்ததில்லை. உன்னிடமிருந்து நான் எப்பொழுதும் யக்கும், தானம், தவம் ஆகியவற்றையே எதிர்பார்த்துள்ளேன். நீ எப்போதும் பராக்கிரமம், பிரக்களை, மற்றும் சந்தானச் செல்வத்துடன் விளங்குவதற்கே ஆசியளித்துள்ளேன். தவிர உன்னிடம் பலம், தேஜஸ் மற்றும் மகிமையையுமே நான் எப்போதும் காண ஆசை கொண்டுள்ளேன். மங்களம் பொருந்திய பிராமணர்கள் அனுதினமும் உனக்காக ஹோம் தர்ப்பணங்களைச் செய்து, உன்னால் முறையாக பூஜிக்கப் பெற்று 'நீ நீண்ட ஆயுள், மிகுந்த தனம் மற்றும் புத்திரர்களை அடைவாயாக' என்று உன்னை வாழ்த்துவார்கள் என்பதே என் ஆசை. அனைத்து பித்ருக்களும் தேவர்களும் எதிர்பார்ப்பதும் தங்களின் சந்ததியினர் யக்கும், தானம், அத்தியயனம் இவற்றிலேயே நிலைகொண்டு கவனத்துடன் பிரஜைகளைப் பரிபாலித்து வருவர் என்பதையே.

ஸ்ரீகிருஷ்ணா! நீயோ இயல்பாகவே நான் கூறும் இவையெல்லாம் தருமத்திற்கு உடன்பட்டவையா அல்லது புறம்பானவையா என்பதை உணர்ந்தவன். ஆயினும், பிள்ளாய்! பாண்டவர்கள் உயர்ந்த குலத்தில் தோன்றி, பலதரப்பட்ட வித்தைகளில்

மஹாபாரதத்தில் மாபெரும் கிருகஸ்தர் ராஜா யுதிஷ்டிரர்

தேர்ச்சி பெற்றிருப்பினும், அவர்கள் 'அவிருத்தி'யால், முயற்சி இல்லாத தன்மையால் பீடிக்கப்பட்டுள்ளனர்; முறையான தருமங்களைச் செய்தற்கு வேண்டிய உற்சாகம் அவர்களிடம் காணப்படுவதில்லை. உலகில் பசிப்பிணியால் வருந்துபவர் தான தருமம் செய்யக் கூடியவனாகவும் வீரத்தில் சிறந்தவனாகவும் உள்ள ஒருவனை அடைந்து அவன் மூலம் நிறைவைப் பெறுவது அல்லவா மிக உயர்ந்த தருமம்? தானத்திலும் வீரத்திலும் சிறந்த ஒருவனின் இச்செயலை விட உயர்வான தருமம் வேறு என்ன இருக்க முடியும்?

ஹஸ்தினாபுரத்தின் மாபெரும் கிருகஸ்தர் யுதிஷ்டிரர்

மஹாபாரதத்தில் மஹாபாரத யுத்தத்திற்குப் பிறகு சாந்தி பர்வ தொடக்கத்தில் நாம் திரௌபதியும் பாண்டவ சகோதரர்களும் யுதிஷ்டிரரை ஹஸ்தினாபுரத்தின் அரியணையை ஏற்க வற்புறுத்துவதைக் காண்கிறோம். அங்குச் சன்னியாசத்தை நோக்கி ஈர்க்கப்பட்ட யுதிஷ்டிரரை ராஜ்யத்தின் பொறுப்பை ஏற்று நிர்வகிக்கத் தூண்டும் பாண்டவ சகோதரர்கள் மீண்டும் மீண்டும் ஒரு மாபெரும் கிருகஸ்தனின் வைபவத்தையும் புண்ணியத்தையுமே வருணிப்பதைக் காண்கிறோம். திரௌபதியும் யுதிஷ்டிரர் சன்னியாசத்தின் மீது கொண்டிருந்த இயற்கைக்கு மாறான விருப்பத்தைக் கண்டு மிகவும் மனக்கலக்கம் அடைகிறாள். தம்மைத் தாமே வஞ்சித்துக் கொள்ளும் மார்க்கத்திலிருந்து யுதிஷ்டிரரை மீட்கும் பொருட்டு அவள் அவருடைய பராக் கிரமத்தையும் விவேகத்தையும் சாடுகிறாள். தன் சகோதரர்களின் பராக்கிரமத்தால் வென்ற ராஜசக்தியை தகுந்த முறையில் உபயோகிக்குமாறு வற்புறுத்துகிறாள். ஆனால் அவள் இச்சந்தர்ப்பத்தில் யுதிஷ்டிரரிடம் அவர் மற்றவரைப் பேணிப் போற்றும் மாபெரும் கிருகஸ்தனின் ஸ்தானத்தை மட்டுமல்லாமல், தம் முன் பூமியிலுள்ள அரசர்கள் அனைவரும் தலை வணங்கும் வண்ணம் மாபெரும் பலசாலியான பேரரசரின் ஸ்தானத்தையும் பெற வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறாள்.

யுதிஷ்டிரரின் சகோதரர்களோ அவரைச் சன்னியாச மார்க்கத்திலிருந்து திசை திருப்பி மாபெரும் கிருகஸ்தனின் பொறுப்பை நிறைவேற்றச் செய்வதிலேயே ஆர்வம் கொண்டுள்ளனர். தருமத்திற்கு ஏற்ற விதத்தில் ராஜசக்தியை உபயோகிக்கும் அரசரின் பொறுப்பைப் பற்றி

ஆதரவற்றோர்க்கு ஆதரவு

அவர்கள் குறிப்பிட்டாலும் கூட, அதை விட முக்கியமாக அவர்கள் பித்ருக்களையும் தேவர்களையும் திருப்தி செய்வது, பிருத்யர்களைப் பேணிக் காப்பது மற்றும் அதிதிகளுக்கும், அப்யாகதர்களுக்கும் முறையான விருந்தோம்பலை அளிப்பது ஆகிய கிருகஸ்தரின் பொறுப்பைப் பற்றியே மிக விளக்கமாகக் கூறுகின்றனர். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் அர்ஜுனனும், நகுலனும் கிருகஸ்தாசிரம தருமத்தைப் பற்றிய நீண்ட விளக்கவுரையை ஆற்றுகின்றனர். மிகுந்த வலிமையின் உறைவிடமாய் விளங்கும் பீமஸேனனும் கூட ராஜசக்தியை முறையாகப் பிரயோகிப்பதற்காக அல்லாமல் மற்றவர்களைப் பேணிப் போற்றும் பொருட்டே யுதிஷ்டிரரை ஹஸ்தினாபுரத்தின் ராஜ்யத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு வற்புறுத்துவதைக் காண்கிறோம். பாண்டவ சகோதரர்கள் யுதிஷ்டிரரைத் தூண்டுவது ஹஸ்தினாபுரத்தின் அரியணையை அலங்கரிப்பதற்கு அல்ல; ஆனால் குருவம்சத்தின் தலையாய கிருகஸ்தரின் ஸ்தானத்தை அலங்கரிக்கவே அவர்கள் அழைப்பு விடுப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

பீஷ்மரின் ஆசீர்வாதம்

பீஷ்மபிதாமஹர் ராஜதருமத்தைப் பற்றி யுதிஷ்டிரருக்கு வழங்கிய நீண்ட உபதேசத்தில் அரசர்க்குரிய அனைத்து கடமைகளையும் பொறுப்புகளையும் விளக்குகிறார். ராஜதருமத்தைப் பற்றிய இந்த விரிவுரையில் பீஷ்மபிதாமஹர் பல இடங்களில் அரசரின் மாபெரும் கிருகஸ்தனுக்குரிய பொறுப்பைச்சுட்டிக்காட்டுகிறார். இந்த அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்திலேயே நாம் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு மாபெரும் கிருகஸ்தராய், தம் பிருத்யர்களை மட்டுமன்றி ஆதரவற்றவர்கள் அனைவரையுமே பேணிப் போற்றுவவராகத் திகழும்படி அறிவுரை வழங்கியதைக் கண்டோம்:

अभूतानां भवेद् भर्ता भूतानामन्वेषकः ।

இந்த வாக்கியம் கிட்டத்தட்ட சாந்தி பர்வத்தின் தொடக்கத்திலேயே காணப்படுகிறது. பீஷ்மபிதாமஹரின் நீண்ட உபதேசம் பெரும்பாலும் சாந்தி பர்வம் முழுமையிலும் மற்றும் அனுசாஸன பர்வம் முழுவதிலுமே தொடர்கிறது. இந்த மாபெரும் உபதேசத்தின் இறுதியில் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு இவ்வாறு ஆசீர்வதிப்பதைக் காணலாம்¹³:

¹³ மஹாபாரதம் அனுசாஸன 166.11-13, ப. 6092

ஆதரவற்றோர்க்கு ஆதரவு

क्षत्रधर्मरतः पार्थ पितृन् देवांश्च तर्पय ।
श्रेयसा योक्ष्यसे चैव व्येतु ते मानसो ज्वरः ।
रञ्जयस्व प्रजाः सर्वाः प्रकृतीः परिसान्त्वय ।
सुहृदः फलसत्कारैरर्चयस्व यथार्हतः ।
अनु त्वां तात जीवन्तु मित्राणि सुहृदस्तथा ।
चैत्यस्थाने स्थितं वृक्षं फलवन्तमिव द्विजाः ॥

பிருதுவின் வம்சக் கொழுந்தே! யுதிஷ்டிரா! நீ கூடித்திரிய தருமத்தில் எப்பொழுதும் நிலைபெற்று இருப்பாயாக. பித்ருக்களையும், தேவர்களையும் தர்ப்பணம், ஹோமம் முதலியவற்றால் நிறைவடையச் செய்வாயாக. நீ நிச்சயமாக சிரேயசை அடைவாய். எனவே நீ உன் மனக் கவலையை விடுத்து நலமடைவாயாக.

பிரஜைகளை மகிழ்வித்து ராஜ்யத்தின் எல்லாப் பிரிவுகளையும் கவனத்துடன் போற்றுவாயாக. உன் நண்பர்களை முறையான உபசாரம் செய்தும் தகுந்த வெகுமதிகளை வழங்கியும் ஆதரிப்பாயாக.

பிள்ளாய் யுதிஷ்டிரா! ஆலயத்தில் வீற்றிருக்கும் பழம் நிறைந்த மரத்தின் ஆதரவில் எவ்வாறு பற்பல பறவைகள் வாழ்கின்றனவோ, அவ்வாறே பல நண்பர்களும், உன் நலம் பேணுவோரும் உன் ஆதரவில் தமது வாழ்வை நடத்திச் செல்வாராக.

ஆதரவற்றோர்க்கு ஆதரவு

ஓர் அரசன் அனைவரையும் பேணிப் போற்றும் மாபெரும் கிருகஸ் தனுடைய வடிவமாக விளங்குவதை ஆலயத்தில் நிலையூன்றி நிற்கும் பழம் நல்கும் நல்மரத்தின் உவமையின் மூலம் பீஷ்மபிதாமஹர் விளக்கியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். உண்மையில் கிருகஸ்தனின் இல்லத்திற்கு வருகை தருவோருக்கெல்லாம் உணவும் ஆதரவும் கிடைப்பதால் ஒவ்வொரு கிருகஸ்தனும் பழம் நிறைந்த மரத்திற்கு ஒப்பானவனே. எனினும் சாதாரண கிருகஸ்தனை, ஓர் இல்லத்தின் முற்றத்தில் இருக்கும் மரத்தைப் போன்றவன் என்று கூறலாம்.

ஆதரவற்றோர்க்கு ஆதரவு

அவனது இல்லத்தின் வாயிலை அடைவோர் மட்டும் அவனிடம் ஆதரவும் உபசாரமும் பெறுகின்றனர். மாபெரும் கிருகஸ்தனான அரசனோ ஆலயத்தில் வீற்றிருக்கும், பொது இடத்தில் விளங்கும் பழம் நிறைந்த மாபெரும் விருட்சத்தைப் போன்றவன். அவன் பேணிப் போற்றுவதற்கு எல்லை எதுவும் இல்லை. அந்தப் பொதுவான நெடு மரத்தை நாடுவோர் அனைவருக்கும் உணவும் ஆதரவும் கிடைக்கும்.

இவ்வாறு ஆதரவற்றோரையும் வறுமையில் வாடுபவர்களையும் பேணிப் போற்ற வேண்டிய விசேஷ பொறுப்பு ஓர் அரசனுக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு அந்த அரசன் பலமற்றோருக்குப் பலமாகவும் புகலிடம் இல்லாதவர்களுக்குப் புகலிடமாகவும் விளங்கக் கடமைப்பட்டுள்ளான். சாந்தி பர்வத்தின் தொடக்கத்திலேயே பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு இதை உணர்த்துகிறார். அரசருக்கு உரிய முறையான தலைநகரையும் கிருகத்தையும் நிர்மாணம் செய்ய உபதேசிக்கையில் பலவீனர்கள் மற்றும் வறியோர்களின் பொருட்டு அரசனுக்கு உள்ள விசேஷமான பொறுப்பை இவ்வாறு எடுத்துரைக்கிறார்¹⁴:

कृपणानाथवृद्धानां विधवानां च योषिताम् ।

योगक्षेमं च वृत्तिं च नित्यमेव प्रकल्पयेत् ॥

அரசனானவன் ஏழை, எளியோர், அனாதைகள், முதியவர்கள் மற்றும் விதவைப் பெண்கள் ஆகியோருக்குத் தேவையான பொருட்களைத் திரட்டியும், அவ்வாறு திரட்டிய பொருட்களைப் பாதுகாத்தும், அவர்களின் அன்றாட வாழ்விற்கு இடையறாது வழி வகுக்க வேண்டும்.

தவிர, அக்னி புராணம், மதல்ய புராணம் மற்றும் விஷ்ணுதர்மோத்தர புராணங்களிலும் அரசர்க்குரிய கடமைகளை விளக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் பீஷ்மபிதாமஹரின் இந்த ஆணையானது பெரும்பாலும் மேற்கூறியுள்ள வரிகளிலேயே வழங்கப்பட்டுள்ளது¹⁵. மஹரிஷி கௌதமரும் இந்த மீறமுடியாத நியமத்தை அதிகாரபூர்வமான வரிகளில் எடுத்துரைக்கிறார். கௌதம தர்ம சூத்திரத்தின் ஆணை இதுவே¹⁶:

¹⁴ மஹாபாரதம் சாந்தி 86.24, ப. 4648

¹⁵ அக்னி 225.25, ப. 1054; மதல்ய 215.61, ப. 244; விஷ்ணுதர்மோத்தர 2.65.54, ப. 221

¹⁶ கௌதம 10.9-10, ப. 159-60

ஆதரவற்றோர்க்கு ஆதரவு

विभृयाद्ब्राह्मणान् श्रोत्रियान् । निरुत्साहांश्चब्राह्मणान् ।

பிராமணர்கள் மற்றும் சுரோத்திரியர்களைப் பேணிப் போற்றி ஆதரவு அளிப்பாயாக. மேலும் பிராமணர்கள் மட்டுமன்றி, பொருளும் பிழைப்பும் அற்றவர்கள் அனைவரையும் பேணிப் போற்றி ஆதரவு அளிப்பாயாக.

பண்டைய பாரதீய இலக்கியத்தில் அரசனானவன் எவ்வித வசதியும் அற்ற ஏழைகளுக்கு ஆதரவு அளிக்க வேண்டிய தருமத்தைப் பற்றிய உபதேசம் பல இடங்களில் பல சந்தர்ப்பங்களில் பல வடிவங்களில் மீண்டும் மீண்டும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. பீஷ்மபிதாமஹரே யுதிஷ்டிரருக்கு ராஜதருமத்தை உபதேசிக்கும் போது இதே அறிவுரையை வேறு வடிவில் மீண்டும் விளக்குகிறார். முற்காலத்தில் ரிஷி உதத்யர் ராஜா மாந்தாத்தருக்கு வழங்கிய இந்த உபதேசத்தை யுதிஷ்டிரருக்கு எடுத்துரைக்கையில், பீஷ்மர் இவ்வாறு கூறுகிறார்¹⁷ :

संविभज्य यदा भुङ्क्ते नृपतिर्दुर्बलान् नरान् ।

तदा भवन्ति बलिनः स राज्ञो धर्म उच्यते ॥

எப்போது ஒரு அரசன் எல்லாப் பொருட்களிலிருந்தும் பலவீனர்களுக்காக முறையான பங்கைப் பிரித்த பிறகு எஞ்சியதையே தனக்காக பயன்படுத்திக் கொள்கிறானோ அப்போது பலவீனர்களும் வலிமை படைத்தவர்களாகி விடுகிறார்கள். இதுவே அரசருக்குரிய தருமமென்று கருதப்படுகிறது.

कृपणानाथवृद्धानां यदाशु परिमार्जति ।

हर्षं संजनयन् नृणां स राज्ञो धर्म उच्यते ॥

எப்பொழுது ஒரு அரசன் நலிவுற்றோர், ஏழைகள், அனாதைகள், வயோதிகர்கள், ஆகியோரது துயர் துடைத்து, பிரஜைகளின் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சியை உண்டாக்குகிறானோ அப்பொழுது தான் அவன் தருமத்திற்கு இசைவான செயலைச் செய்கிறான். இதுவே அரசர்க்குரிய தருமமென்று கருதப்படுகிறது.

இவ்வாறு பலமற்றோர்க்குப் பலத்தின் ஊற்றாக ரிஷி உதத்யரால் வருணிக்கப்பட்டுள்ள அரசனது வடிவமானது பண்டைய இலக்கியத்

¹⁷ மஹாபாரதம் சாந்தி 91.33, 91.38, ப. 4661

ஆதரவற்றோர்க்கு ஆதரவு

தில் பல சந்தர்ப்பங்களில், பல இடங்களில் காணப்படுகிறது. உதாரணமாக, பத்ம புராணத்தில் இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது ¹⁸ :

दुर्बलस्य त्वनाथस्य राजा भवति वै बलम् ।

अचक्षुषो भवेच्चक्षुरगतौ च गतिभवेत् ॥

அரசன் பலமற்றோர்க்குப் பலமும் அனாதைகளுக்கு நாதனும் ஆவான். குருடர்களுக்கு அரசனே கண்கள். கதியற்றோர்க்குக் கதியை வழங்குபவனும் அரசனே.

பலமற்றோர் மற்றும் ஆதரவற்றோர் மீது அரசனுக்கு உள்ள விசேஷமான பொறுப்பைப் பற்றிய இந்த சிறப்பான பாரதீய உணர்வு அக்னி புராணத்தில் மேலும் கவினுற கூறப்பட்டுள்ளது. அக்னி புராணம் அரசனுக்கு உபதேசம் வழங்குகையில் அரசனானவன் பூமி முழுவதையும் வளமுடையதாக்கி நிறைவை அளிக்கும் நீர் நிறைந்த கார் மேகத்தைப் போன்றிருக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறது ¹⁹ :

आजीव्यः सर्वसत्त्वानां राजा पर्जन्यवद्भवेत् ।

தருமநிஷ்டனான அரசனை நீர் நிறைந்த மேகத்துடன் ஒப்பிடும் இந்த உவமை அக்னி புராணத்தில் மட்டுமன்றி நம் பண்டைய இலக்கியத்தில் பல இடங்களில் காணப்படுகிறது. வியாச ஸ்ம்ருதி இந்த உவமையை இவ்வாறு கையாளுகிறது ²⁰ :

पर्जन्य इव लोकानामाधारः पृथिवीपतिः ।

அனைவரையும் வளமுடையச் செய்து மகிழ்விக்கும் அரசனுடைய இத்தோற்றத்தை மஹாகவி காளிதாசர் ரகுவம்ச மஹாகாவியத்தில் வேறொரு உவமையின் மூலம் வெளிப்படுத்துகிறார். ராஜா திலீபரை பூமி முழுவதையும் பேணிப் போற்றி ஆதரவு அளிக்கும் சூரியனுடன் ஒப்பிட்டு காளிதாசர் இவ்வாறு வருணிக்கிறார் ²¹ :

प्रजानामेव भूत्यर्थं स ताम्यो बलिमग्रहीत् ।

सहस्रगुणमुत्सृष्टुमादत्ते हि रसं रविः ॥

¹⁸ பத்ம 1.37.88, ப. 111

¹⁹ அக்னி 239.43, ப. 1124; மேலும் பார்க்க காமந்தீ 5.60, ப. 129

²⁰ ராஜந்தி, ப. 4; மேலும் பார்க்க காமந்தீ 1.13, ப. 12

²¹ ரகுவம்சம் 1.18, ப. 8

வார்த்தை மற்றும் வேளாண்மையைப் பாதுகாப்பவன்

எவ்வாறு சூரிய பகவான் பூமியிலிருந்து ரசத்தை ஈர்த்து அதனை ஆயிரம் மடங்கு பெருக்கி மீண்டும் பூமியின் மீது மழையாய்ப் பொழிகின்றாரோ அவ்வாறே ராஜா திலீபர் பிரஜைகளின் வளத்தை அபிவிருத்தி செய்யும் பொருட்டே பிரஜைகளிடமிருந்து ஏற்றுக் கொண்ட தன் பங்கை ஆயிரம் மடங்காகப் பெருக்கி மீண்டும் அவர்களுக்கே வழங்கினார்.

அரசனானவன் பிரஜைகளின் சுக வாழ்வையும் நலத்தையும் பன்மடங்கு விருத்தி செய்வதாலேயே அவன் பிரஜைகளிடமிருந்து வரியைப் பெறும் உரிமையை அடைகிறான். உண்மையில் பிரஜைகளிடமிருந்து பங்கைப் பெற்றுக் கொள்வதனால் அவ்வரசனுக்கு அனைத்துப் பிரஜைகளையும் பேணிப் போற்ற வேண்டிய பொறுப்பு கடமையும் உண்டாகிறது. அரசனின் கடமையைப் பற்றிய சனாதன பாரதீய உணர்வு இதுவே.

வார்த்தை மற்றும் வேளாண்மையைப் பாதுகாப்பவன்

வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கான சாதனங்கள் அற்ற அனைவருக்கும் ஆதரவு அளிக்க வேண்டிய மீற முடியாத பொறுப்பினை முறையாக ஆற்றும் பொருட்டு விழிப்புணர்வுடன் திகழ்ந்த பாரதத்தின் அரசர் பெருமக்கள் தம் ராஜ்யத்தில் எங்கும் வளமும், மிகுதியும் நிலைத்திருக்குமாறும், அதன் மூலம் எங்கும் வறியவரோ அல்லது பிழைப் பற்றவரோ இல்லாதவாறு எக்காலத்தும் முயன்று செயலாற்றி வந்தனர். தருமத்தின் வழி நடக்கும் அரசர்கள் தம் ராஜ்யத்தில் மக்களின் பிழைப்பிற்கு வழி வகுக்கும் பணிகளுக்கு எவ்வித இடையூறும் நிகழாதபடி மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் அப்பணிகளைப் பாதுகாத்து வந்தனர்.

இன்றைக்கு 'பொருளாதாரம்' என்ற பெயரால் விளங்கிவரும் செயல்களும், விவகாரங்களும் பாரதீய மரபில் 'வார்த்தை' என்ற சொல்லால் வழங்கப்படுகின்றன. கௌடில்யரின் அர்த்தசாஸ்திரத்தின்படி வேளாண்மை, பசு பாலனம், வாணிகம் என்ற இந்த மூன்று அம்சங்களே 'வார்த்தை'யாகும்²² :

²² அர்த்தசாஸ்திரம் 1.4.1, ப. 15

ஆதரவற்றோர்க்கு ஆதரவு

कृषिपशुपाल्ये वणिज्या च वार्ता ।

வார்த்தையின் இந்த மூன்று அங்கங்களே முக்கியப் பொருளாதாரச் செயல்களாகும். பிரஜைகளின் பிழைப்பிற்கு இம்மூன்றே முக்கிய சாதனங்களாக விளங்குபவை. பாரதத்தின் பண்டைய இலக்கியத்தில் அரசனே தரும் மற்றும் வார்த்தையின் பாதுகாவலனாகக் கருதப்படுகிறான். இச்சந்தர்ப்பத்தில் யாக்குவல்கிய ஸ்ம்ருதி பிரஜைகளைப் பரிபாலிப்பதே ஓர் அரசனின் முக்கிய கடமை என்று கூறுகிறது²³:

प्रधानं क्षत्रिये कर्म प्रजानां परिपालनम् ।

யாக்குவல்கியரின் இந்தச் சூத்திரத்தை விளக்கும் விக்குரானேஸ்வரர்தம் மிதாஶ்ரா பாஷ்யத்தில், பிரஜைகளின் பரிபாலனம் என்பதன் பொருள் தருமத்தையும் பிரஜைகளின் பிழைப்பிற்கான வழிமுறைகளையும் பாதுகாப்பதே ஆகும் என்கிறார்:

क्षत्रियस्य प्रजापालनं प्रधानं कर्म धर्मार्थं वृत्त्यर्थं च ।

இச்சந்தர்ப்பத்தில் காமந்தகீய நீதிசாரத்தின் விளக்கம் மேலும் வெளிப்படையாக உள்ளது²⁴:

आयत्तं रक्षणं राज्ञि वार्ता रक्षणमाश्रिता ।

वार्ताच्छेदे हि लोकोऽयं श्वसन्नपि न जीवति ॥

பிரஜைகள் மற்றும் ராஷ்டிரத்தைப் பாதுகாப்பது ஓர் அரசனின் பொறுப்பாகும். மற்றும் வார்த்தை இந்த பாதுகாப்பையே சார்ந்து தழைக்கிறது. வார்த்தைக்கு இடையூறு நேர்ந்தால் இந்த உலகமே இறந்ததைப் போல் ஆகி விடும். இத்தகையதொரு நிலையில் பிரஜைகள் சுவாசித்திருப்பினும் அவர்களை உயிர் உள்ளவராகக் கருதவியலாது.

வார்த்தையின் மகத்துவத்தைப் பற்றி ஆழமான உணர்வு கொண்ட பாரதீய ரிஷி, முனிவர்கள் தம்மைப் பின்பற்றும் அரசர்களுக்கு வார்த்தையை அதிலும் சிறப்பாக வேளாண்மையைப் பாதுகாப்பதற்கான உபதேசத்தை மீண்டும் மீண்டும் வழங்குகின்றனர். பீஷ்மபிதாமஹரும் யுதிஷ்டிரரை இவ்விஷயத்தில் எச்சரிக்கிறார். சாந்தி பர்வத்தில்

²³ யாக்குவல்கிய 1.119, ப. 53

²⁴ காமந்தகீ 1.12, ப. 11-12

வார்த்தை மற்றும் வேளாண்மையைப் பாதுகாப்பவன்

கிட்டத்தட்ட தொடக்கத்திலேயே உள்ள ஒரு அத்தியாயத்தில் யுதிஷ்டிரருக்கு வார்த்தையின் மகத்துவத்தை அதிலும் வேளாண்மையின் சிறப்பை விவரமாக விளக்குகையில் அவர் கூறுவதாவது²⁵ :

कृषिगोरक्ष्यवाणिज्यं लोकानामिह जीवनम् ॥

உழவு, பசுபாலனம் மற்றும் வாணிகம் இவையே உலகினரின் பிழைப்பிற்கான சாதனங்களாகும்.

कच्चित् ते वणिजो राष्ट्रं नोद्दिजन्ति करार्दिताः ।

சுரிணந்தோ பஹுநாலபென கான்தாரகூதவிசுரமா: ॥

அணுகுவதற்கரிய இடங்களிலிருந்தெல்லாம் பொருட்களைக் கொணர்ந்து, விலையேற்ற இறக்கத்துடன் பொருட்களை வாங்கி விற்கும் வணிகர்கள், உன் நாட்டில் தாள முடியாத வரிச்சுமையால் அவதிப்படுவதில்லை அல்லவா?

कच्चित् कृषिकरा राष्ट्रं न जहत्यतिपीडिताः ।

யே வஹந்தி துரம் ராஜாம் தே பரந்தீதரானபி ।

இதோ தசென ஜீவந்தி தேவா: பிதூரணாஸ்ததா ।

மானுஷாரரக்ஷாஸி வயாஸி பசாவஸ்ததா ॥

உழவர்கள் உன் வரிச்சுமையால் பாதிக்கப்பட்டு உன் நாட்டை விட்டு வெளியேறுவதில்லை அல்லவா? அரசனின் பாரத்தைத் தம் தோள்களில் தாங்கும் உழவர்களே நாட்டில் மற்ற அனைவரையும் பேணுபவர்கள். அவர்கள் வழங்கும் உணவினாலேயே தேவர்கள், பித்ருக்கள், மனிதர்கள், கந்தர்வர்கள், அரக்கர்கள், விலங்குகள், பறவைகள் முதலான அனைவரும் உயிர் வாழ்கிறார்கள்.

பீஷ்மபிதாமஹரின் இந்த உபதேசத்திற்கும் வெகு முன்பாகவே மஹாபாரதத்தின் சபா பர்வத்தில் நாரத முனிவர் யுதிஷ்டிரரைச் சந்திக்க இந்திரபிரஸ்தத்திற்கு வருகை தந்த போது, அவர் யுதிஷ்டிரரின் நாட்டில் வெவ்வேறு பிரிவுகளின் நலனைப் பற்றி விசாரிக்கிறார். அப்போது நாரத முனிவர் யுதிஷ்டிரருக்கு வேளாண்மையைப்

²⁵ மஹாபாரதம் சாந்தி 89.7, 89.23-25, ப. 4655-56

ஆதரவற்றோர்க்கு ஆதரவு

பாதுகாத்துப் பேணிப் போற்றுவதைப் பற்றிச் சிறப்பாக அறிவுறுத்து கிறார்²⁶:

कच्चिन्न चौरैर्लुब्धैर्वा कुमरैः स्त्रीबलेन वा ।
त्वया वा पीडयते राष्ट्रं कच्चित् तुष्टाः कृषीवलाः ।
कच्चिद् राष्ट्रे तडागानि पूर्णानि च बृहन्ति च ।
भागशो विनिविष्टानि न कृषिर्देवमातृका ।
कच्चिन्न भक्तं बीजं च कर्षकस्यावसीदति ।
प्रत्येकं च शतं वृद्ध्या ददास्युणामनुग्रहम् ।
कच्चित् स्वनुष्ठिता तात वार्ता ते साधुभिर्जनैः ।
वार्तायां संश्रितस्तात लोकोऽयं सुखमेधते ॥

பிள்ளாய் யுதிஷ்டிரா! உன் ராஜ்யத்தில் திருடர்கள், பேராசைக் காரர்கள் அல்லது ராஜகுமாரர்கள், ராஜகுலப் பெண்டிர் இவர்களாலேயோ அன்றி சாக்ஷாத் உன்னாலேயோ கூட ராஷ்டிரத்தின் பிரஜைகள் யாரும் துன்பத்திற்கு உள்ளாகவில்லை அல்லவா? உன் ராஜ்யத்தில் உழவர்கள் நிறைவுடன் உள்ளனர் அல்லவா?

உன் ராஜ்யத்தில் எல்லாப் பகுதிகளிலும் வயல்களில் நீர்ப் பாசனத்திற்கென விசாலமான ஏரிகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளனவன்றோ? அவ்வனைத்து தடாகங்களிலும் நீர் நிரம்பி உள்ளதன்றோ? உன் ராஜ்யத்தில் எங்கும் உழவு மழை நீரை மட்டுமே எதிர்நோக்கித் தழைக்கும் நிலையில் இல்லை அல்லவா? வயல்கள் தெய்வத்தின் கருணைக்கு மட்டுமே விட்டு வைக்கப்படவில்லை அல்லவா?

உன் ராஜ்யத்தில், உழவர்கள் உணவோ விதைகளோ இன்றி துன்புறுவதில்லை அல்லவா? அத்தகைய ஒரு நிலை ஏற்படும் சமயத்தில் நீ அவர்களுக்கு ஒரு சதவிகித வட்டியுடன் கடன் வழங்கி உதவி செய்கிறாய் அல்லவா? பிள்ளாய்! உன் ராஷ்டிரத்தில் நல்லோர்கள் 'வார்த்தை'யைச் செம்மையாக நடத்திச் செல்கின்றனர் அல்லவா? பிள்ளாய், இந்த உலகமானது வார்த்தையை ஆதாரமாகக் கொண்டே சுகத்தையும் வளத்தையும் அடைகிறது.

²⁶ மஹாபாரதம் சபா 5.77-80, ப. 681

வார்த்தை மற்றும் வேளாண்மையைப் பாதுகாப்பவன்

வால்மீகிராமாயணத்தில் பரதர் ஸ்ரீராமரைத் தரிசிக்கும் பொருட் டுச் சித்ரகூடத்தை அடைந்த போது, ஸ்ரீராமர் அவரிடம் கோசல நாட்டின் நலத்தைப் பற்றி விசாரிக்கையில், நாரத முனிவர் சபா பர்வத்தில் யுதிஷ்டிரரைக் கேட்டதைப் போலவே கேள்விக் கணை களைத் தொடுக்கிறார். ஸ்ரீராமரின் இக்கேள்விகள் கோசல நாட்டின் செளந்தர்யம், வளம் மற்றும் முறையான அமைப்பைப் பற்றிய அவ ரது இனிமையான நினைவுகளை பிரதிபலிக்கின்றன²⁷:

कश्चिच्चैत्यशतैर्जुष्टः सुनिविष्टजनाकुलः ।
 देवस्थानैः प्रपाभिश्च तटाकैश्चोपशोभितः ।
 प्रहृष्टनरनारीकः समाजोत्सवशोभितः ।
 सुकृष्टसीमापशुमान् हिंसाभिरभिवर्जितः ।
 अदेवमातृको रम्यः श्वापदैः परिवर्जितः ।
 परित्यक्तो भयैः सर्वैः खनिभिश्चोपशोभितः ।
 विवर्जितो नरैः पापैर्मम पूर्वं सुरक्षितः ।
 कश्चिज्जनपदः स्फीतः सुखं वसति राघव ॥

ரகுலத்தைச் சார்ந்த பரதனே! நம் கோசல தேசம் நலமாய் உள்ளதன்றோ? நமது தேசம் நூற்றுக்கணக்கான ஆலயங்கள் உள்ளதும், நிலையாய் குடியிருக்கும் எண்ணற்ற மக்களால் நிரம்பியதும், பல சோபையில் சிறக்கும் கோயில்கள், குளங்கள் மற்றும் தடாகங்கள் கொண்டதும், ஆண்களும் பெண்களும் எப் போதும் மகிழ்ந்திருக்கும் சூழலைக் கொண்டதும், திருவிழாக்களால் எப்பொழுதும் சோபையுடன் திகழக்கூடியதும், உழுவதில் மிகத் திறமையுள்ள ஆரோக்கியமான விலங்குகள் நிரம்பியதும், இம்சைகள் அற்றதும், நீர்ப்பாசனத்திற்கு வான் தெய்வத்தை மட்டுமே எதிர்நோக்காது தழைக்கக் கூடிய வயல்கள் நிரம்பியதும், ரம்மியமானதும், கொடூரமான விலங்குகள் புகாதபடி விளங்குவதும், யாருக்கும் எந்த வித பயமும் இல்லாதவாறு விளங்குவதும், பல தரப்பட்ட சுரங்கங்கள் பல கொண்டதும், பாவச் செயல் புரிவோர் அற்றதும், நம்முடைய மூதாதையர்களால் எப்பொழுதும் பாதுகாக்கப்பட்டு வருவதும், இத்தகு சிறப்புடையதான நம் கோசல தேசம், தம்பி பரதா, சுகத்தாலும்

²⁷ வா. இராமாயணம் அயோத்யா 100.43-46, ப. 446

ஆதரவற்றோர்க்கு ஆதரவு

வளத்தாலும் நிறைவுற்றுத் திகழ்கின்றதல்லவா? அங்கு அனைவரும் சுகத்துடன் வசிக்கிறார்கள் அல்லவா?

கோசல தேசம் மற்றும் அங்குள்ள மக்களின் நலத்தைப் பற்றி இவ்வாறு அன்பொழுக்கும் இதமான கேள்விகளைத் தொடர்ந்தவாறே ஸ்ரீராமர் கோசலத்தில் வார்த்தையின் முறையான நிர்வாகத்தைப் பற்றி பரதரிடம் குறிப்பாக விசாரிக்கிறார்²⁸ :

कश्चित् ते दयिताः सर्वे कृषिगोरक्षजीविनः ।
वार्तायां संश्रितस्तात लोकोऽयं सुखमेधते ।
तेषां गुप्तिपरीहारैः कश्चित् ते भरणं कृतम् ॥

பரதா! உழவு மற்றும் பசுபாலனத்தின் மூலம் ஜீவனம் நடத்தும் அனைத்து வைசியர் மீதும் உன்னுடைய விசேஷ ஆதரவும் கவனமும் உள்ளதல்லவா? வார்த்தையை ஆதாரமாய்க் கொண்டே இந்த உலகம் சுகத்தையும் வளத்தையும் அடைகிறது. எனவே வார்த்தையில் ஈடுபட்டுள்ள மக்களை நீ விசேஷ கவனத்துடன் பேணிப் போற்ற வேண்டும். அவர்கள் தங்களது விருப்பங்களை அடையவும் இடையூறுகளிலிருந்து நிவாரணம் பெறவும் நீ எப் பொழுதும் விழிப்புணர்வுடன் செயல்பட வேண்டும்.

காலத்தின் பாதுகாவலன்

பீஷ்மபிதாமஹரைப் போன்ற சான்றோரும், நாரதரைப் போன்ற திவ்விய முனிவரும் மற்றும் பாரதப் பரம்பரையில் அரசர்களுக்கு இலக்கணமாய்த் திகழும் சாக்ஷாத் ஸ்ரீராமரும் வார்த்தையை எப் பொழுதும் மிகக் கவனத்துடன் பாதுகாக்க மன்னர்களுக்கு உபதேசம் வழங்கியுள்ளனர். அவர்கள், பஞ்சகாலத்திலும் கூட சுபிக்ஷம் நிலவுமாறும், எந்த நிலைமையிலும் உழவர்கள் துன்புறா வண்ணமும், வேளாண்மைக்குத் தொடர்பான முறையான அமைப்புகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்றும் பாரதத்தின் அரசர்களுக்குக் கட்டளையிட்டுள்ளனர். அவர்களுடைய இந்த உபதேசத்தையும் கட்டளையையும் எப்பொழுதும் கவனத்துடன் பின்பற்றுவதையே பாரதீய மரபின் வழி வந்த அரசர்கள் தமது நன்மையாகக் கருதி வந்துள்ளனர்.

²⁸ வா. இராமாயணம் அயோத்யா 100.47-48, ப. 446

காலத்தின் பாதுகாவலன்

தவிரவும், நம் ரிஷி முனிவர்கள் உபதேசித்துள்ளபடி, அளவில் குறைவாகவோ காலம் மாறியோ மழை பொழிந்தாலும், பருவ காலங்கள் மாறி வந்தாலும், அதன் பொறுப்பு அரசனின் மீதே விழும். தருமத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் அரசனின் ராஜ்யத்தில் காலம் பொய்யாது. அளவில் குறையாது மழை பெய்யும். பருவகாலங்களும் தங்களுடைய இயல்பு மாறாமல் இனிமையான மங்கள ரூபத்துடன் விளங்கும். தருமத்தின் பாதையிலிருந்து தவறிய அரசனின் ராஜ்யத்திலோ பருவகாலங்களும் தங்கள் இயல்பான போக்கிலிருந்து தவறி மாறிவிடும். காலமே பொய்த்து விடும்.

எனவே பண்டைய பாரதீய இலக்கியத்தில் அரசன் காலத்தின் மூல காரணமென்று கருதப்படுகிறான். மஹாபாரதத்தின் சாந்தி பர்வத்தில் பீஷ்மபிதாமஹர் அரசரைப் பற்றிய இந்த பாரதீய உணர்வை யுதிஷ்டிரருக்கு மிகத் தெளிவாக உபதேசிக்கிறார்²⁹ :

कालो वा कारणं राज्ञो राजा वा कालकारणम् ।

इति ते संशयो मा भूद् राजा कालस्य कारणम् ॥

காலம் அரசனின் காரணமாகிறதா அல்லது அரசன் காலத்தின் காரணமாகிறானா? இதைப் பற்றி நீ சிறிதும் ஐயம் கொள்ளக் கூடாது. நிச்சயமாக அரசனே காலத்தின் காரணமாகிறான். அவனுடைய கருமங்களாலேயே நல்ல, தீய காலங்கள் உண்டாகின்றன.

மேலும், தருமத்தின் வழி நடக்கும் அரசன் பூமி பரிபாலனம் செய்யும் காலத்தில் கிருதயுகமே மீண்டும் தோன்றியது போலிருக்கும் என்றும் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு அறிவுறுத்துகிறார். அந்தச் சமயத்தில் பருவங்கள் மங்களமயமானதாக விளங்கும்; பூமி நிறைவான அன்னத்தை வழங்கும்; ஆண்களும் பெண்களும் நீண்ட ஆயுளுடனும் நல்ல ஆரோக்கியத்துடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் வாழ்வர். மாறாக, தருமத்தினின்று பிறழ்ந்த அரசன் ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்யும்போது, காலம் கலியுகமாக மாறும். அந்தச் சமயத்தில் காலம் தவறியும் அளவில் குறைவாகவும் மழை பொழியும். வயல்களில் தானியங்கள் வற்றி விடும். ஆண்களும் பெண்களும் ரோகங்களால் பீடிக்கப்பட்டு தரித்திர வாழ்க்கை நடத்துபவராய் அகால மரணமடைவர்.

²⁹ மஹாபாரதம் சாந்தி 69.79, ப. 4607

ஆதரவற்றோர்க்கு ஆதரவு

இவ்வாறு பெரும்பாலும் இயற்கை அல்லது தெய்வ காரணத்தால் உண்டாகுமென்று கருதப்படும் பஞ்சம், வறட்சி மற்றும் பசியின் பாவத்திற்கும் அரசனே பொறுப்பாளியாகிறான். பாரதீய உணர்வின் படி ஒரு அரசன் தன் ராஜ்யத்தில் பசி, தரித்திரத்தால் பீடிக்கப்பட்டோர் இல்லாத வண்ணம் பாதுகாக்க வேண்டிய மீற முடியாத பொறுப்பைச் சும்பவன். இப்பொறுப்பை எந்தவொரு நிலையிலும் நிறைவேற்றும் கடமையை அரசன் கொண்டுள்ளான். இயற்கை தன் இயல்பிலிருந்து தவறிய போதும் அவன் மக்களைப் பேணிப் போற்ற வேண்டிய தன் பொறுப்பிலிருந்து விடுபெற முடியாது. பதிலாக அவன் இயற்கை பொய்த்ததன் காரணத்தைக் கூட தன் செயல்களிலேயே ஆராய்ந்து அறியக் கடமைப்பட்டுள்ளான். காரணம் யாதாய் இருப்பினும், மக்களைப் பேணிப் போற்றும் தன் பொறுப்பினை ஆற்றத் தவறிய ஒரு அரசன் கீழான கதியை அடைவது உறுதி. அவனுடைய ராஜ்யமோ விரைவிலேயே அவனுடைய அதிகாரத்திலிருந்து நழுவிப் போய்விடும். இந்த அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் ரிஷி உதத்யார் ராஜா மாந்தாத்தாவிற்கு அளிக்கும் ராஜதரும உபதேசத்தைப் பற்றிய குறிப்பு இடம் பெற்றுள்ளது. அச்சந்தர்ப்பத்தில் ரிஷி உதத்யார், பிரஜைகளின் பசித்தீயாவது எவ்வாறு அரசனையே சுட்டெரித்து விடும் என்பதைக் கூறியுள்ளார்³⁰ :

युक्ता यदा जानपदा भिक्षन्ते ब्राह्मणा इव ।

अमीक्ष्णं भिक्षुरूपेण राजानं घ्नन्ति तदृशाः ॥

எப்பொழுது நாட்டின் மக்கள் யாசுக்களின் வேடம் தரித்து பிராமணரைப் போல் பிட்சை கோரி திரிகிறார்களோ அப்போது அவர்கள் இவ்வாறு பிட்சையெடுக்கும் அவல நிலைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டுள்ளதால் அந்த ராஜ்யத்தின் அரசன் நிச்சயமாக நாசம் அடைவான்.

பீஷ்மரும், உதத்யரும் தருமத்தினின்று பிறழ்ந்த அரசனின் செய்கையால் விளையும் காலத்தின் பொய்மையைப் பற்றி அளிக்கும் வருணனை 'யுகக்ஷய' நிலைக்கு, அதாவது, கலியுகம் முற்றிய நிலையில் உலகம் அனைத்தும் அடையும் அவல நிலைக்கு ஒப்பாகவே காணப்படுகிறது. வன பர்வத்தில் ரிஷி மார்க்கண்டேயர் யுதிஷ்டிர

³⁰ மஹாபாரதம் சாந்தி 91.23, ப. 4660

வாள்முனையின் மீது நடத்தல்

ருக்கு யுகக்ஷயத்தின் சமயத்தில் இவ்வலகின் நிலையை விரிவாக வருணித்துள்ளார்³¹ :

अङ्गूला जनपदाः शिवशूलाश्चतुष्पथाः ।

केशशूलाः स्त्रियश्चापि भविष्यन्ति युगक्षये ॥

யுகக்ஷய காலத்தில் நாடெங்கும் மக்கள் அன்னத்தையும், பிராமணர்கள் வேதத்தையும், ஸ்திரீகள் தம் சரீரத்தையும் விற்கக் கூடிய நிலைக்குத் தாழ்த்தப்படுவர்.

युगान्ते हुतभुक् चापि सर्वतः प्रज्वलिष्यति ।

पानीयं भोजनं चापि याचमानास्तदाध्वगाः ।

न लप्स्यन्ते निवासं च निरस्ताः पथि शेरते ॥

கலியுகம் முடிவுறும் காலத்தில் எப்புறமும் அனைத்தையும் விழுங்கக் கூடிய ஒரு மாபெரும் அக்னி உருவாகி கொழுந்து விட்டெரியும். அந்தச் சமயத்தில் யாசிக்கும் வழிப்போக்கர்களுக்கு ஒருவரும் உணவோ நீரோ அளிக்க மாட்டார்கள். இவ்வாறு எல்லாப் பக்கங்களிலிருந்தும் புறக்கணிக்கப்பட்டு ஆதரவின்றி அவர்கள் பாதைகளிலேயே விழுந்து கிடப்பார்கள்.

கலியுகம் முற்றின நிலையில் உலகம் இத்தகைய அவல நிலையை அடைந்து விடுகிறது; தருமத்திலிருந்து தவறிய அரசனின் ஆட்சிக் காலத்திலும் கூட முற்றிலும் இவ்விதமான நிலையையே காண நேரிடும். மாபெரும் கிருகஸ்தனாய் விளங்கும் ஒரு அரசனானவன் தன் ராஜ்யத்தில் காலம் ஒருபோதும் இவ்வாறு விகாரமடையாதவாறு விழிப்புணர்வுடன் செயல்பட வேண்டும்.

வாள்முனையின் மீது நடத்தல்

பாரதீய மரபில் அரசனின் நிலை நிச்சயம் மிகவும் இக்கட்டானதே. செங்கோலை ஏந்தியிருப்பதாலும் ராஜ்யத்தின் வருவாயில் ஒரு வரையறைக்குட்பட்ட பங்கைப் பெறும் உரிமை கொண்டதாலும் ஓர் அரசனுக்கு, ராஜ்யத்தில் எங்கெங்கும் தருமத்தையும் மற்றும்

³¹ மஹாபாரதம் வன 190.52, 190.83-84, ப. 1497, 1499

ஆதரவற்றோர்க்கு ஆதரவு

வார்த்தையையும் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு உண்டாகிறது. மேலும் அனைத்துவிதமான பற்றாக்குறை மற்றும் ஏழ்மையை நீக்கவும், தவிர, பருவங்கள் மற்றும் காலங்கள் இயல்புக்கு விரோதமாக மாற்றம் அடையா வண்ணம் எப்பொழுதும் விழிப்புணர்வுடன் செயலாற்றவும் அந்த அரசன் கடமைப்பட்டவனாகிறான். உண்மையில் பாரதீய மரபில் ஒரு அரசன் தன்னுடைய இதத்தையும் சுகத்தையும் ஏன் தன் வாழ்வையே பிரஜைகளின் இதத்திலும் சுகத்திலும் இரண்டறக் கலந்துவிட வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. கௌடில்யர் தம் அர்த்தசாஸ்திரத்தில் பெரும்பாலும் தொடக்கத்திலேயே அரசனின் பொறுப்பைப் பற்றிய பாரதத்தின் இந்த உணர்வைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறார்³² :

प्रजासुखे सुखं राज्ञः प्रजानां च हिते हितम् ।

नात्मप्रियं हितं राज्ञः प्रजानां तु प्रियं हितम् ॥

பிரஜைகளின் சுகமே அரசனது சுகமாகும். பிரஜைகளின் இதத்திலேயே அரசனின் இதம் குடிகொண்டுள்ளது. தனக்குப் பிரியமானது ஒரு அரசனுக்கு இதமன்று. ஆயின் பிரஜைகளுக்குப் பிரியமானதே இதமானதாகும்.

பிரஜைகளின் சுகத்திலும் நன்மையிலும் தன்னுடைய சுகத்தையும் நன்மையையும் காணும் அரசனின் இக்கடமை பவபூதியின் புகழ் பெற்ற நாடகமான உத்தரராமசரிதத்தில் மிக அழகாக சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. அங்கு ரிஷி அஷ்டாவக்ரர் அரசர்களின் தருமத்தைப் பற்றி வசிஷ்ட முனிவரின் உபதேசத்தை ஸ்ரீராமருக்குத் தெரிவிக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் இவ்வாறு கூறுகிறார்³³ :

युक्तः प्रजानामनुरञ्जने स्याः स्वस्माद्यशो यत्परमं धनं वः ॥

பிரஜைகளின் மகிழ்ச்சியில், அவர்கள் நிறைவுடனும் சுகத்துடனும் விளங்குவதில், உன்னை நீ ஈடுபடுத்திக் கொள்வாயாக. ஏனெனில் பிரஜைகளின் நிறைவாலும் சுகத்தாலும் அடையப் பெறும் புகழும் பெருமையுமே ஓர் அரசனுக்குத் தன்னையும் விட மிக உயர்ந்த செல்வமாகும்.

³² அர்த்தசாஸ்திரம் 1.19.43, ப. 59

³³ உத்தரராமசரிதம் 1.11, ப. 10

வாள்முனையின் மீது நடத்தல்

வசிஷ்ட முனிவரின் இந்த உபதேசத்தைக் கேட்டுப் பதிலளிக்கையில் ஸ்ரீராமர் கூறுவதாவது³⁴ :

स्नेहं दयां च सौख्यं च यदि वा जानकीमपि ।

आराधनाय लोकस्य मुञ्चतो नास्ति मे व्यथा ॥

பிரஜைகளை மகிழ்விக்கும் பொருட்டு அன்பையும், தயையையும், சுகத்தையும் ஏன் ஜானகியையுமே கூட துறப்பதில் எனக்கு எந்த வருத்தமும் இல்லை.

பாரதீய மரபு தருமத்தின் வழியில் நடக்கும் அரசர்களிடமிருந்து பிரஜைகளின் நன்மைக்காக இத்தகைய கடும் தியாகத்தை எதிர்பார்க்கிறது. மஹாபாரதத்தில் அனுசாஸன பர்வத்தில் ஒரு சுருக்கமான ஆனால் செறிவான அத்தியாயத்தில் பீஷ்மபிதாமஹர் அரசர்களின் இந்தக் கடினமான நிலையைப் பற்றி யுதிஷ்டிரருக்கு இவ்வாறு விளக்குகிறார்³⁵ :

रौद्रं कर्म क्षत्रियस्य सततं तात वर्तते ।

तस्य वैतानिकं कर्म दानं चैवेह पावनम् ॥

பிள்ளாய் யுதிஷ்டிரா! ஒரு கூத்திரியன் இடையறாமல் மிகக் கடுமையான மற்றும் வன்மையான கருமங்களில் ஈடுபட வேண்டியுள்ளது. அவனுடைய இந்த தோஷமானது தாராளமாக தானங்கள் செய்வதாலும் வைதிக யக்ஞங்களை நிறைவேற்றுவதாலும் மட்டுமே நீங்கும்.

மேலும், பீஷ்மர் இவ்வாறு கூறுகிறார்³⁶ :

वृद्धबालधनं रक्ष्यमन्धस्य कृपणस्य च ।

न खातपूर्वं कुर्वीत न रुदन्ती धनं हरेत् ।

हतं कृपणवित्तं हि राष्ट्रं हन्ति नृपश्रियम् ।

दद्याच्च महतो भोगान् क्षुद्ध्यं प्रणुदेत् सताम् ।

येषां स्वादूनि भोज्यानि समवेक्ष्यन्ति बालकाः ।

नाश्नन्ति विधिवत् तानि किं नु पापतरं ततः ।

³⁴ உத்தரராமசரிதம் 1.12, ப. 10

³⁵ மஹாபாரதம் அனுசாஸன 61.4, ப. 5661

³⁶ மஹாபாரதம் அனுசாஸன 61.25-31, ப. 5662-63

यदि ते तादृशो राष्ट्रे विद्वान् सीदेत् क्षुधा द्विजः ।

भूणहत्यां च गच्छेथाः कृत्वा पापमिवोत्तमम् ।

धिकं तस्य जीवितं राज्ञो राष्ट्रे यस्यावसीदति ।

द्विजोऽन्यो वा मनुष्योऽपि शिविराह वचो यथा ।

यस्य स्म विषये राज्ञः स्नातकः सीदति क्षुधा ।

अवृद्धिमिति तद्राष्ट्रं विन्दते सहराजकम् ।

क्रोशन्त्यो यस्य वै राष्ट्रादिभ्रयन्ते तरसा स्त्रियः ।

क्रोशतां पतिपुत्राणां मृतोऽसौ न च जीवति ॥

அரசனானவன் வயோதிகர்கள், குழந்தைகள், ஏழைகள் மற்றும் குருடர்களுடைய செல்வத்தை விசேஷமாகப் பாதுகாக்க வேண்டும். தன்னுடைய துக்கத்தால் அழுது கொண்டிருக்கும் எந்த அபலையிடமிருந்தும் அரசன் ஒருகாலும் எவ்வித செல்வத்தையும் எடுக்கக் கூடாது. தவிர, தாமே முயன்று கிணறு வெட்டி பாசன வசதி செய்து உழவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள உழவர்களிடமிருந்தும் எவ்வித செல்வத்தையும் கொள்ளுதல் கூடாது.

ஏழைகளிடமிருந்து செல்வத்தைப் பிடுங்கும் அரசன், தானே நலிவுற்றவனாகி விடுவான். மேலும் தன் நாட்டின் அழிவுக்கும் காரணமாவான். எனவே ஏழைகளின் செல்வத்தை அபகரிப்பதை விடுத்து அரசன் அவர்களுக்குப் பெருமளவில் செல்வங்களையும், போகங்களையும் வழங்க வேண்டும். தன் ராஜ்யத்தில் உள்ள நற்பிரஜைகள் அனைவருக்கும் எவ்வித பசிப்பிணியும் பயமும் இல்லாதவாறு ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்ய வேண்டும்.

எப்பொழுது சிறுவர்கள் பிறர் சுவையான உணவை உண்பதை ஆவலுடன் பார்த்து நிற்க, அவ்வுணவு அச்சிறுவர்களுக்கு முறைப்படி வழங்கப்படாத நிலைமை உண்டாகிறதோ, அதை விட பயங்கரமான பாவம் வேறு என்ன இருக்க முடியும்?

ராஜா யுதிஷ்டிரா! உன் ராஜ்யத்தில் வித்வானான துவிஜர் யாரேனும் பசிப்பிணியால் துன்புற நேர்ந்தால் நீ கர்ப்பத்தைக் கலைத்த தற்கு ஒப்பான பாவத்தை அடைவாய். மேலும் மகாபாவிகளுக்கு உரிய அதோகதியையும் அடைவாய். ராஜா சிபி கூறியுள்ளவாறு, எந்த அரசனின் ராஜ்யத்தில் யாரேனும் ஒரு துவிஜர், ஏன், யாரேனும் ஒரு மனிதர் பசியால் பீடிக்கப்படும் நிலையை

வாள்முனையின் மீது நடத்தல்

அடைய நேர்ந்தாலும் அந்த அரசன் பழிக்கப்படுவான். அத்தகைய அரசன் உயிர் வாழ்வதும் வீணே.

ஓர் அரசனின் ராஜ்யத்தில் யாரேனும் ஒரு ஸ்நாதகன், அத்தியயனம் முடித்த பிரம்ச்சாரி, ஒருவர் பசியினால் துன்புற நேர்ந்தாலும் கூட அந்த ராஜ்யம் அவல நிலையை அடையும். இத்தகையதொரு ராஜ்யம் அந்நிய அரசர்களின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் அடிமைப்படுவது நிச்சயம்.

எந்த அரசனின் ராஜ்யத்தில் கதறி அழும் பெண்கள் பலாத்காரமாகக் கடத்தப்பட்டு, அவர்களுடைய புருஷர்களும் புதல்வர்களும் உதவிக்கு யாருமில்லாமல் கதறி அழுகிறார்களோ, அத்தகைய அரசன் இறந்தவனுக்குச் சமம். நிச்சயம் அவனை உயிர் உள்ளவனாகக் கருத முடியாது.

இறுதியில் பீஷ்மபிதாமஹர் கூறுவதாவது³⁷:

அரஸ்தாரம் ஹாரி விலிஸாரமநாயகம் |
தம் வை ராஜகலிம் ஹ்யு: ரஜா: சந்நஹ் நிஷ்ட்ரணம் |
அஹ் வோ ரஸ்தித்யுக்தவா யோ ந ரஸ்தி பூமிப: |
ச சஹ்த்ய நிஹந்த்ய: ஷ்வ சோந்மாட ஆதூர: ||

எந்த அரசன் பிரஜைகளையும் மற்றும் நாட்டையும் பாதுகாப்பதில்லையோ, எவன் பிரஜைகளிடமிருந்து அநியாயமாக செல்வத்தை அபகரிக்கிறானோ, எவன் பிரஜைகளின் பிழைப்பிற்கான சாதனங்களின் பற்றாக்குறைக்குக் காரணமாகிறானோ, எவன் பிரஜைகளுக்குத் தலைவனாய்த் திகழ்வதில்லையோ, அத்தகைய தொரு அரசன் நிச்சயம் கலிக்குச் சமமானவனே. பிரஜைகள் அந்த அரசனைச் சூழ்ந்து கொண்டு கொல்ல வேண்டும்.

'நான் உங்களைப் பாதுகாப்பேன்' என்று வாக்களித்து எந்த அரசன் பாதுகாக்கவில்லையோ அத்தகைய அரசன் வெறி பிடித்த நாயைப் போல் பிரஜைகளால் கொல்லத் தகுந்தவனே.

³⁷ மஹாபாரதம் அனுசாலன 61.32-33, ப. 5663